

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

16 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Catalin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2020, în cauza penală privindu-l pe

***Morari Igor xxxxx**, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.04.2017 – 10.07.2019;

Instanța de apel: 28.07.2019 – 06.02.2020;

Instanța de recurs: 13.07.2020 – 16.12.2020.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 10 iulie 2019, Morari Igor învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal a fost achitat, din motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, potrivit rechizitoriului, inculpatul Morari Igor se învinuiește de faptul că, la data de 19 august 2016, aflându-se în incinta întreprinderii S.R.L. „xxxxx” S.C. situată pe str. xxxxx mun. Chișinău, intenționat, cu scopul delapidării bunurilor altei persoane încredințate în administrarea lui, a încheiat cu întreprinderea menționată în persoana directorului general Breahnă Igor contractul de arendă nr.74, în baza căruia prin actul de primire-predare nr.74 din 19 august 2016, a primit în arendă 60 bucăți de placaj în valoare de 700 lei unitatea în sumă totală de 42 000 lei și 100 suporturi telescopice cu lungimea 3 metri în valoare de 200 lei unitatea în suma totală de 20 000 lei, pe care le-a însușit, cauzându-i părții

vătămate S.R.L. „xxxxx” S.C. o daună materială în proporții considerabile în suma totală de 62 000 lei.

Acțiunile inculpatului Morari Igor au fost încadrate în baza art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal, conform indicilor - delapidarea averii străine adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzare de daune în proporții considerabile.

3. Temeinicia și legalitatea sentinței, a fost atacată cu apel de către procurorul Șuvalova Elena, prin care a solicitat casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Morari Igor să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcțiile și de a exercita activitatea legate de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani.

În conformitate cu prevederile art.84 alin.(4) Cod penal, a-i adăuga la pedeapsa stabilită prin cumul parțial al pedepselor, pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 20 ianuarie 2017, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 3 ani și 6 luni, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcțiile și de a exercita activitatea legate de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani.

3.1 În motivarea apelului, procurorul a invocat că, în cadrul judecării prezentei cauze penale au fost administrate probe suficiente care confirmă vinovăția inculpatului Morari Igor în comiterea infracțiunii imputate.

Instanța de apel incorect a apreciat declarațiilor reprezentantului părții vătămate, care a confirmat că, la primirea bunurilor materiale de la cetățeanul Morari Igor, acesta în contractul de arendă a indicat adresa sa, str. xxxxx, mun. Chișinău și numerele telefoanelor xxxxx și xxxxx. La expirarea termenului de arendă de 10 zile Morari Igor nu a restituit bunurile arendate, deplasându-se pe adresa indicată în contract, s-a constatat că Morari Igor niciodată nu a locuit acolo, iar numerele de telefon indicate în contract erau deconectate.

În opinia acuzării circumstanțele menționate indică în mod direct la faptul că cet. Morari Igor la momentul primirii bunurilor materiale conform contractului, intrând în administrarea lor, avea intenția să le sustragă prin dobândirea ilegală ale acestora.

De asemenea, la emiterea sentinței de achitare, instanța de judecată s-a bazat doar pe declarațiile inculpatului, care nu pot fi recunoscute ca credibile, ținând cont de faptul că acesta anterior în repetate rânduri a fost judecat, în prezent ispășește pedeapsa stabilită printr-o altă sentință, iar pe rolul Judecătorei municipiului Chișinău, sediul Centru în privința lui este cercetată cauza penală în baza art.190 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2020, a fost respins apelul declarat ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a indicat că, prima instanță în baza probelor administrate de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la achitarea lui Morari Igor de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În acest context, instanța de apel a indicat că delapidarea averii străine reprezintă o formă de sustragere, iar sustragerea este cea care constituie chintesența infracțiunilor specificate la art.191 Cod penal. Aceasta tocmai datorită faptului că infracțiunea în cauză este săvârșită nu oarecum, ci prin sustragere. Mai mult, infracțiunea prevăzută art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal poate avea loc numai în prezența următoarelor condiții: existența intenției de sustragere; convertirea posesiei legitime în posesie nelegitimă, exprimându-se în depășirea prerogativelor conferite persoanei în privința bunurilor încredințate în administrare.

Astfel, instanța de apel a reținut că pe parcursul examinării cauzei penale nu s-a probat faptul sustragerii de către inculpatul Morari Igor a 60 bucăți de placaj în valoare de 700 lei unitatea în sumă totală de 42 000 lei și 100 suporturi telescopice cu lungimea 3 metri în valoare de 200 lei unitatea în suma totală de 20 000 lei de la partea vătămată, S.R.L. „xxxxx”. Bunurile în cauză au fost luate în locațiune de inculpatul, Morari Igor la rugămintea cet. Coșneanu Vasile, care anterior a încheiat contracte similare cu S.R.L. „xxxxx”.

Acest fapt, a fost confirmat atât prin declarațiile inculpatului cât și prin declarațiile reprezentantului părții vătămate Rotaru Nicolae.

Totodată, instanța de apel a indicat că, bunurile luate în locațiune de către Morari Igor au fost aduse la contractia unde se efectuau lucrări și transmise lui Coșneanu Vasile care era șeful de șantier.

De asemenea, instanța de apel a reținut că între S.R.L. „xxxxx” și Morari Igor au existat niște raporturi civile de locațiune, iar pentru neexecutarea corespunzătoare a obligațiilor contractuale, prin hotărârea Judecătoria Orhei, sediul Rezina din 23 februarie 2017, pe cazul dat din contul inculpatului Morari Igor s-a dispus încasarea datoriei și a penalității în beneficiul S.R.L. „xxxxx”.

Instanța de apel a menționat că organul de urmărire penale în cadrul actului de învinuire a reținut că în speță latura subiectivă s-a manifestat prin intenție directă, însă în susținerea acestor constatări nu a făcut trimitere la careva elemente de fapt stabilite în cadrul urmăririi penale sau judecării cauzei. Or, din materialele cauzei penale cercetate în ședința de judecată nu reiese faptul că, inculpatul Morari Igor își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile

sub forma prejudiciului patrimonial efectiv în dauna S.R.L. „xxxxx” și a dorit în mod conștient, survenirea acestora și anume să intre în posesia bunurilor părții civile, incluzându-le în sfera sa patrimonială. Acest fapt rezultă din acțiunile inculpatului Morari Igor, care pe parcursul întregului proces penal a recunoscut faptul că a luat în locațiune de la S.R.L. „Xxxxx” 60 bucăți de placaj în valoare de 700 lei unitatea în sumă totală de 42 000 lei și 100 suporturi telescopice cu lungimea 3 metri în valoare de 200 lei unitatea în suma totală de 20 000 lei, la rugămintea cunoscutului său, la care activa. Mai mult, în cadrul judecării cauzei s-a stabilit că bunurile în cauză, inculpatul le-a adus cu transportul oferit de partea vătămată, S.R.L. „Xxxxx” la construcția la care activa Morari Igor, fapt recunoscut și de reprezentantul părții vătămate.

Totodată, s-a stabilit că, Morari Igor a primit bunurile respective în locațiune de la S.R.L. „Xxxxx” ca urmare a discuției avute între Coșneanu Vasile și administrația S.R.L. „Xxxxx”, cu care anterior încheiase contracte similare.

Referitor la adresa indicată de inculpatul Morari Igor în contractul de arendă încheiat cu S.R.L. „Xxxxx”, instanța de apel a menționat că aceasta nu probează vinovăția ultimului, or după cum rezultă din declarațiile părților la încheierea contractului, Morari Igor a prezentat buletinul de identitate, în care conform legii este indicat domiciliul oficial al persoanei. Copia buletinului inculpatului este prezentă la materialele dosarului, prezentat de partea vătămată S.R.L. „Xxxxx” (f.d.6, vol. I), iar adresa indicată de el în contract, era o adresă în care domiciliu temporar.

În continuare instanța de apel a notat că, subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a împlinit vârsta de 16 ani. Mai mult, subiectul infracțiunii în cauză urmează să aibă o calitate specială de administrator. La caz, însă inculpatul Morari Igor nu are calitatea specială de administrator, or cele 60 bucăți de placaj în valoare de 700 lei unitatea în sumă totală de 42 000 lei și 100 suporturi telescopice cu lungimea 3 metri în valoare de 200 lei unitatea în suma totală de 20 000 lei nu au fost transmise de partea vătămată S.R.L. „Xxxxx” către inculpatul Morari Igor în administrare ci în locațiune. Morari Igor a luat aceste bunuri în locațiune nu pentru sine ci l-a rugămintea cet. Coșneanu Vasile la care activa și care urma să achite prețul chiriei pentru bunuri și să le restituie înapoi.

Mai mult, inculpatul Morari Igor cunoscând unde se află bunurile a propus reprezentantului părții vătămate să le restituie materialele înapoi, ultimii au refuzat, fapt confirmat și de reprezentantului părții vătămate.

5. Procurorul, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

5.1 În argumentarea recursului menționează că, atât sentința primei instanțe, cât și decizia instanței de apel sunt neîntemeiate.

Acuzarea nu este de acord cu poziția instanței de apel privind soluția de achitarea dispuse în privința inculpatului Morari Igor, menționând că instanța de apel la

examinarea cauzei a reținut aceiași motivare invocată de către instanța de fond, cu privire la faptul că între inculpatul Morari Igor și SRL „Xxxxx” au existat raporturi civile de locațiune.

Acuzarea consideră că prin poziția ambiguă a instanțelor care pe de o parte constată că, anume inculpatul a avut acele relații cu partea vătămată, anume inculpatul a semnat contractul și actul de predare primire a bunurilor, anume inculpatul a intrat în posesia bunurilor luate în locațiune, ca pe de altă parte, fără a fi anexate careva probe ce ar infirma starea de responsabilitate a inculpatului, să constate că Morari Igor Simion nu și-a dat seama de acțiunile sale.

De asemenea, recurentul invocă că, instanțele de judecată constată că ”în ședința de judecată s-a constatat că Morari Igor Simion a primit bunurile respective în locațiune de la SRL „Xxxxx” ca urmare a discuției avute între Coșneanu Vasile și administrația SRL ’Xxxxx’ cu care anterior încheiase contracte similare”, concluzie care a fost dedusă exclusiv din declarațiile inculpatului Morari Igor, fără a fi confirmată de alte probe. Reprezentatul părții vătămate Rotaru Nicolae a confirmat doar că a avut careva contract în privința altor bunuri cu persoana pe nume Coșneanu Vasile, însă insistă că bunurile în cauză au fost însușite anume de inculpatul Morari Igor Simion.

Acuzarea consideră că instanțele de judecată greșit au constatat că Morari Igor Simion nu a comis fapta de delapidare, pe motiv că nu era administrator al bunurilor, deoarece încredințarea bunurilor în sarcina făptuitorului este un act cu semnificație juridică de manifestare a voinței persoanei, care răspunde următoarelor trei condiții: creează în sarcina făptuitorului dreptul de a deține bunurile respective, precum și atribuția de a le administra; făptuitorului îi revine răspunderea pentru respectarea regimului de utilizare a bunurilor încredințate, precum și pentru asigurarea integrității lor; nu se face în scopul de a transmite dreptul de proprietate asupra bunurilor către cel care le dobândește.

Astfel, recurentul invocă că s-a omis din vedere că bunurile pot fi încredințate inclusiv și în virtutea raporturilor contractuale, prin urmare, drept cadru legal pentru transmiterea obiectului material în gestiunea sau administrarea făptuitorului servesc contractele de drept civil, printre care și cel de arendă.

Inculpatul Morari Igor avea calitatea de subiect al infracțiunii prevăzute de art.191 Cod penal, deoarece dânsului în baza unui contract civil, de arendă i-au fost încredințate bunurile sustrase; bunurile transmise inculpatului Morari Igor Simion s-au aflat în mod legitim în detenția lui și el a profitat de atribuția sa de a administra aceste bunuri; inculpatul Morari Igor Simion a consumat infracțiunea prevăzută de art.191 Cod penal, or el a avut posibilitatea reală a se folosi și dispune ilegal de bunurile părții vătămate, fapt care a și fost realizat de el; afirmația instanțelor cu privire la faptul că bunurile sustrase au fost luate în locațiune de către inculpatul Morari Igor Simion la rugămintea lui Coșneanu Vasile este una lipsită de careva fundament probatoriu, or bunurile au fost transmise nemijlocit în posesia inculpatului Morari Igor; anume

inculpatul Morari Igor și era persoana investită cu dreptul a gestiona și administra aceste bunuri, inclusiv și a le restitui proprietarului; chiar și acele hotărâri judecătorești pronunțate în procedura civilă, dovedesc lipsa careva relații contractuale între partea vătămată și pretinsul Coșneanu Vasile, or ultimul nu avea careva obligații față de pățimit și nici nu avea careva atribuție legală la administrarea acestor bunuri.

Rezumând cele expuse supra, acuzarea consideră că instanța de apel, la adoptarea deciziei, a admis o eroare de drept și nu a dat apreciere justă suportului probatoriu prezentat de către acuzare, astfel încât concluzia instanței de apel este inacceptabilă, deoarece probele acuzării au fost supuse unei minuțioase cercetări în instanță, făcându-se referire la declarațiile detaliate ale participanților la proces, iar în astfel de condiții, colegiului penal, îi rămânea doar să aprecieze aceste probe, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat în cauză se constată că recurentul nu este de acord cu soluția instanței de apel privitor la achitarea inculpatului învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal, menționând că probatoriul administrat dovedește vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii înscrinate, invocând în acest sens în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar dispozitivul fiind expus clar.

Potrivit prevederilor art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Totodată, conform prevederilor art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

În esență, procurorul invocă că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient de motivată și eronat a apreciat probele administrate în prezenta cauza penală, însă raportând aceste argumente la circumstanțele speței, Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către procuror.

Colegiul penal reține că, instanța de apel investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus argumentat prin prisma prevederilor legale, astfel încât concluziile expuse să conțină raționamente întemeiate asupra soluției de achitare emise de către prima instanță.

Referitor la argumentul recurentului precum că, instanța de apel a reținut aceeași motivare invocată de către instanța de fond și punând accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpatului în mod greșit a respins probele administrate de către acuzare, fără a constata încălcarea normelor procesuale invocate, Colegiul penal constată că instanța de apel a examinat complet și obiectiv probele administrate în cauză, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludentei, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cât și cele cercetate și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre lipsa vinovăției inculpatului Morari Igor în comiterea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Astfel, contrar argumentelor acuzării prin care se invocă faptul că, instanța de apel a luat în considerație doar versiunea inculpatului, Colegiul penal conchide că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea achitării inculpatului Morari Igor, așa cum susține acuzarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că vinovăția Morari Igor în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal nu a fost dovedită prin probe suficiente, pertinente, concludente și utile, administrate în conformitate cu legea, iar în faptele inculpatului lipsește componenta acestei infracțiuni.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și mult aspectual în textul deciziei instanței de apel, și anume probele reflectate în pag.4-6 a deciziei atacate.

Probele puse la baza concluziei de lipsă a vinovăției a inculpatului de către instanța de apel sânt pertinente, concludente, utile, veridice și coroborează între ele, fiind apreciate de instanță în mod obiectiv, iar careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Așadar, Colegiul penal apreciază ca fiind declarative argumentele acuzării prin care se invocă faptul, că hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de fond cu privire la achitarea inculpatului Morari Igor învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal.

De asemenea, instanța de recurs consideră că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost întocmit cu respectarea prevederilor art.415 alin.(1) pct.1), lit. c) Cod procedură penală, (1) Instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă: c) apelul este nefondat.

Reieșind din esența criticilor invocate de către acuzare, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, acesta face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate confirmă vinovăția lui Morari Igor în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

În acest sens, Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma relevanței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia menținerii sentinței de achitare a inculpatului Morari Igor învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de Morari Igor, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În continuare, Colegiul penal apreciază ca fiind declarative și argumentele recurentului precum că, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului lipsesc semnele constitutive ale infracțiunii încriminate, or instanța de apel a supus unei analize complexe componența infracțiunii încriminate inculpatului și

corect a constatat lipsa în acțiunile inculpatului a obiectului, laturii obiective, laturii subiective și a subiectului infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Astfel, instanța de apel corect a constatat că, în speță nu s-a probat dispunerea și folosirea ilegală a bunurilor transmise în locațiune de S.R.L. „Xxxxx” către inculpatul Morari Igor și care ar fi produs daune considerabile.

La caz, nu a fost probată nici latura subiectivă, manifestată prin intenție directă. Din materialele cauzei penale nu rezultă faptul că, inculpatul Morari Igor își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv în dauna S.R.L. „Xxxxx” și a dorit în mod conștient, survenirea acestora și anume să intre în posesia bunurilor părții civile, incluzându-le în sfera sa patrimonială.

Totodată, instanța de apel bazându-se pe prevederile legislației în vigoare și practicii judiciare, corect a conchis că, Morari Igor nu este nici subiect al infracțiunii încriminate, deoarece nu are calitatea specială de administrator, bunurile fiindu-i transmise de partea vătămată S.R.L. „Xxxxx” în locațiune, nu pentru sine dar l-a rugămintea cet. Coșneanu Vasile, la care activa și care urma să achite prețul chiriei pentru bunuri și să le restituie înapoi.

Prin urmare, în speță între inculpatul Morari Igor și partea vătămată S.R.L. „Xxxxx” se constată prezența raporturilor civile de locațiune, luând în considerație și hotărârea Judecătoria Orhei, sediul Rezina din 23 februarie 2017, prin care s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L. „Xxxxx” către Morari Igor și s-a încasat din contul lui Morari Igor în beneficiul lui S.R.L. „Xxxxx” datoria contractuală formată din plata de arendă în sumă de 62000 lei, penalitatea de întârziere în sumă de 16972,80 lei și cheltuieli judiciare în mărime de 2858,78 lei, iar în total suma de 98131,58 lei (f.d.104 vol. I)

Alegațiile procurorului privind lipsa argumentelor instanței de fond privind achitarea inculpatului Morari Igor, nu pot fi reținute, întrucât analiza și examinarea probatoriului administrat la dosar, denotă faptul aprecierii probelor prin prisma art.101 Cod de procedură penală și argumentarea poziției privind achitarea inculpatului din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

În legătură cu constatările expuse, Colegiul penal apreciază critic afirmațiile recurentului, prin care susține că instanța de apel nu a luat în considerație argumentele invocate de partea acuzării, or după cum s-a menționat anterior, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și și-a motivat pe deplin concluziile sale, temeinic statuând asupra soluției adoptate.

Având în vedere că soluția instanței de apel a fost argumentată detaliat în pct.4.1 al prezentei decizii, instanța de recurs și-o însușește și consideră că reiterarea acesteia nu este necesară, situație ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în asemenea situație a indicat, că în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație

penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (a se vedea, în special, cauzele *Garcia Ruiz v. Spania*, hotărârea din 21 ianuarie 1999; *Helle v. Finlanda*, hotărârea din 19 decembrie 1997)

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Catalin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Morari Igor** xxxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 28 ianuarie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena